

Перший

Ми — близнючки. Мене звать Рубі, її — Гарнет.

Ми однайцеві. Це значить, що ми такі схожі, що мало хто нас узагалі розрізняє. Ну, якщо ми мовчимо. Я люблю базікати, а Гарнет — тихоня.

Це тому, що я перед тобою ні слова не встигаю вставити!

Ми однакові на зріст, однаково важимо. Я їм трохи більше, ніж Гарнет. Люблю солодощі й солонощі. Яюсь я за день з'їла тринадцять пакетиків чипсів з сіллю й оцтом. Я і картоплю фрі люблю з оцтом. Таку маю слабість. Жую і жую, доки все не з'їм. Іноді позичаю трохи порції Гарнет. Їй байдуже.

А ось і ні.

А не гладшаю я тому, що більше рухаюсь. Ненавиджу сидіти на місці. Гарнет може годи-

нами чапіти над книжкою, але я не така. Ми обидві спритно бігаємо — і я, і Гарнет. А на минулих шкільних «Веселих стартах» ми всіх обігнали. Навіть хлопців. Прибігли першими. Ну, я прибігла першою, якщо бути точною. Гарнет здобула друге місце. Але це й не дивно, адже я — старша. Нам по десять років, але я на двадцять хвилин старша. Ага, саме я була тією нетерплячою дитинкою, яка першою пробилася назовні. Гарнет народилася другою.

Живемо ми з татусем і бабусею.

Тато часто плутає нас рано-вранці — це тому, що в таку пору доби у нього ще не цілком розплющені очі. Він тільки й може, що вдягнутися, мимохідь випити кави і помчати на електричку. Тато працює у конторі в Лондоні.

Він ненавидить свою роботу. Такий утомлений щоразу ввечері, коли повертається додому! Зате ввечері він уже нас розрізняє. Тоді це вже легше — мої косички за день розкошлюються, а футболка вкривається плямами. А ось Гарнет і надвечір охайна, як нова копійка.

Це так наша бабуся каже. Вона носить кофту, яку запинає спереду шпильками. Тому обіймати її слід дуже обережно. А ще вона часто тримає шпильки губами — коли зашиває одяг. Вона колись працювала у шикарному модному ательє, де з ранку до ночі пришпилювала, кроїла і зшивала, а потім...

Ну, потім бабуся мусила нас глядіти, розумієте, тож клієнтку приймає на дому — такий собі фріланс. Переважно це все гладкі жіночки,

яким треба пошити бальні плаття. Ми з Гарнет частенько підглядаємо, яка у них білизна.

Бабуся і нам одяг шие. Це просто жах! Досить уже того, що наша старомодна бабуся заплітає нам кіски. Вона ще й вбирає нас у таке, що всі однокласники регочуть, хоча деякі мами примовляють, що ми — наче з картинки.

Ще зовсім нещодавно ми носили мереживні сарафани, а взимку — в'язані сукні, так само бабусиною виробництва. Усе із вовни, від якої нам тіло чухалось, а ще ж були і светри до пари, і жилетки на випадок холоднечі. Однаковісінькі для кожної з нас. Ох і кумедні ж то були близнята!

Але потім у бабусі розігрався артрит. У неї й раніше були покручені пальці й болючі суглоби. Але тепер вона кривиться щоразу, як сідає чи встає. Її пальці стримлять на боки і вона не може ними працювати.

Тому тепер більше не шие і не в'яже одягу. Це прикро, бо їй це страшенно подобалося. Зате у нашому

житті сталася Прекрасна Переміна. Тепер ми носимо магазинний одяг. А що бабуся не може їздити автобусом, то ми обираємо все собі до смаку!

Обирає Рубі.

Я для нас обох підшукала вдяганку. Футболки. Лосини. Джинси. Однакові, ясна річ. Ми не проти бути схожими, аби лиш бути нормальними.

Хоча ми і не схожі на ті нормальні родини, про які пишуть у книжках. Ми багато читаємо. Тато — найбільше. Він все купує й купує книжки. Не нові, а купу пошарпаних томів на ярмарках та у комісійних крамницях. Нам уже бракує полиць. Нам уже й підлоги бракує. У нас у кожній кімнаті громадяться книжкові гори й треба ходити обережно, щоб не спричинити книгопад. Коли на вас хоч раз звалилися півсотні чи й сотня важких запорошених фоліантів, ви надалі будете обходити такі гори десятою дорогою. Навіть на найвищій полиці стоять коробки з книжками — і тато їх навіть не посортував як слід! Іноді через книги треба перелазити, просто щоб потрапити в туалет.

Бабуся все нарікає, що колись підлога не витримає і провалиться. А деякі дошки і справді покоробились. Тато трохи огризається, але

й він визнає, що всьому є межа, тому іноді, коли у нас проблеми з грошима, пакує коробку чи дві й завозить на барахолку. І він таки їх продає, от тільки повертається майже завжди з новими придбаннями — книжками, повз які він просто не міг пройти!

У такі моменти бабуся скаженіє, а тато злиться. Але потім він викладає перед нею новий набір дамських романів — і вона змінює гнів на милість. Бабуся любить сидіти у своєму особливому кріслі, підмостивши під спину купу

подушок, коли поруч на стільчику стоїть коробка цукерок, а на колінах — нова соковита любовна історія. Іноді вони дуже *непристойні*, коли ми з Гарнет зазираємо бабусі через плече, щоби підглянути, вона захопує книжку і проганяє нас, щоб ми не начиталися такого, що нам не треба. Ха-ха! Ми вже все, що нам не треба, прочитали — давно-давнісінько!

Тато також читає товстелезні книжки, тільки не сучасні, а навпаки — класику, як от Діккенса чи Томаса Гарді. Коли ми зазираємо до татових книжок, то тільки чудуємось — що той Діккенс має на увазі? Але тато його любить. Ще він любить хлоп'ячі пригодницькі книжки — древні-предревні. Там хлопці носять шорти і постійно кажуть «знаменито!» або «агов, старий друже!» чи навіть «нема на те ради!»

Гарнет теж подобаються старі книжки — усілякі там «Маленькі жінки», «Невгамовна Кейті» й геть усі твори Несбіт. І, звісно ж, історії про близнюків із Сен-Клер. Я теж це все читала — читається легко і цікаво, зрештою. Але мої улюблені книжки — біографії знаменитостей. Акторів та акторок. Я пропускаю всі нудні місця, а вишукую найкраще — де про зйомки, про походи на телебачення, потрапляння на перші шпальти газет... Усе блискуче й видатне.

Ми теж колись уславимось, точно кажу. Тому я вже зараз почала записувати історію нашого життя. Цікаво, що це Гарнет у нас — любителька писати. У неї і почерк кращий, ніж у мене. Тому я часто прошу її писати замість мене домашку. Вона не проти.

Ні, проти.

Я обнишпорила кілька з наших книжкових коробок, і на самому дні одної знайшла чудову книжку в червоній шкіряній оправі. *Прегарній* шкіряній оправі, з позолоченими тисненими літерами: «Облік».

Спершу я подумала, що це така кумедна назва, а потім виявилось, що там усі сторінки чисті. Я спитала тата, куди подівся текст, і він пояснив, що це взагалі не справжня книжка. Облік — це підрахунок. Наприклад, можна записувати туди

все, що ти купив. Це зветься — вести облік сімейного бюджету.

— Тільки я не хочу вести ніякого обліку, — пояснив тато. — Мені совісно, що я так багато витрачаю. Хочете — забирайте цю книжку собі, дівчата.

Тож я і почала писати.

А я — ні.

Нічого подібного! Я постійно тобі даю пописати, та й пишу я не лише про себе, а про нас обох. Веду облік наших справ. Агов, Гарнет, пошукай у словнику — що це за «бюджет» такий.